

Nytt land

Freja Gunnarsson Borgå 9B

Mehdy trummade försiktigt fingrarna mot resväskan och försökte se ut som att han visste hur man flög.

Det gick inte så bra.

Han hade ingen aning hur han skulle bete sig eller vad han skulle göra och alla människor som sprang runt överallt omkring honom lättade inte direkt på hans humör. Hela det här stället såg ut som en enda stor myrstack, fast med mindre barr och mer kaos.

Butikerna som låg utspridda längs salen såg ut som om man hade tagit inspiration från en trearings målarbok, med stora färgglada skyltar och hyllor fyllda med kakor och souvenirer i form av nallebjörnar med hans lands flagga sytt tvärs över magen. Om han tittade på det för länge fick han huvudvärk, så han tittade inte så mycket. Han stod bara med blicken rakt ner i golvet. Som en idiot.

Ovanför honom hängde en stor skylt: "Incheckningsdisk 51-60". Visst stod han i rätt kö? Det var väl Norwegian han skulle åka? Tänk om han var på fel flygplats?

"Det finns en ledig disk här borta!" hojtade en pipig röst någonstans och Mehdy's bubbla spräcktes. Förvirrat vandrade han med blicken över diskarna tills han hittade ägaren av rösten; en blond kvinna med perfekt frisyra och det falskaste leendet han någonsin hade sett. Hon vinkade åt honom att komma till hennes tomma bänk. Så han tog ett hårt tag om sin enorma resväska och släpade den mot henne, utan att låta någon hinna före honom så att han inte skulle behöva stå där lite utanför kön och låtsas som att han visste hur man flög igen.

"Hejsan", sa han och log som om han visste vad han höll på med. Kvinnan log lite halvdant tillbaka och rättade till sin frisyra.

"Hej du. Vart flyger du idag?"

"Till ett nytt land", svarade Mehdy. "Med nya möjligheter."

"Okej", pep kvinnan mekaniskt, "får jag se ditt pass är du snäll?"

En liten stressklump dök plötsligt upp i Mehdy's hals.

"Eh..."

Han sträckte in handen i jackfickan och grävde runt bland innehållet. Tänk om han hade glömt sitt pass, vad skulle hända då? Han kände formen av sin mobiltelefon, ett halvtomt tuggummipaket, ett mynt han hittade på gatan någon gång som inte var giltigt längre. Var det som på bussar här att minderåriga fick lov att åka även om de hade glömt sin biljett? Först blev han förhoppningsfull, men sedan kom han på att han inte var minderårig och det var då Mehdy dog inombords.

"Jag... eh... vänta, jag tror att..."

Sedan fick han den bekanta formen av det lilla häftet i sin hand. Han pustade ut. Kvinnan tog emot det utan så mycket som en ryckning i hennes min, vilket fick Mehdy att undra om hennes ansikte var gjort av porslin. Hon började knappa in något på sin dator och rättade till sin frisyra.

"Kan du lägga ditt bagage på vågen, tack?"

Hon gestikulerade mot rullbandet bredvid disken och tittade rakt in i hans ögon vilket fick honom att känna sig obekvämt. Han bröt ögonkontakten genom att titta ner i golvet, ta ett djupt andetag och greppa tag om sin väska igen. Den var tyngre än han hade planerat när han packade, men den var fylld med det dyrbaraste han hade så han hade ingenting emot det. Med lite ansträngning lyckades han häva upp den på rullbandet, och märkte hur det sjönk en aning under tyngden. Kvinnans dator började plötsligt pipa högljutt. Hon verkade inte det minsta överraskad.

“Jag är rädd att den här väskan väger för mycket, herrn.”

Panik.

“Jaha...”

Vad skulle han göra nu? Han skulle behöva åka tillbaka hem. Han skulle behöva boka om flygbiljetten. Han skulle behöva packa om hela väskan och säkert tappa sitt pass i processen också.

“Men det är lugnt, du kan alltid ta ut något och lämna det här?” log hon och rättade till sin frisyra.

“Verkligen?” utbrast Mehdy lite för högt. Han försökte rädda det med att harkla sig, mumla “visst, det kan jag väl”, och släpade av väskan från rullbandet. Någon i kön bakom honom hostade högt.

Dragkedjan till locket hade alltid varit lite trög. Det var en gammal väska; stor, grön och fyrkantig. Fylld till bredden så att den nästan var på väg att spricka. Tänk dig den största resväskan du någonsin sett, Mehdy's väska var större än så. Men bortsett från dess storlek var den inte särskilt speciell alls. Egentligen var den rätt tråkig. Det var precis därför Mehdy gillade den så mycket. Han slet upp dragkedjan så där mjukt som man gör med riktigt gamla tröga saker som man inte vill förstöra, och lyfte på locket. Började granska innehållet efter något att ta bort.

Men när han ögnade igenom sina ägodelar en efter en blev stressklumpen han hade i halsen bara ännu segare.

“Förlåt, men jag tror inte att jag kan lämna något av det här.”

Kvinnan lutade sig över disken för att få en bättre titt ner i väskan.

“Vad sägs som... dina föräldrar?”

Mehdy tittade nu upp från väskan och rakt på henne.

“M... mina föräldrar?”

“Jepp.”

Han tittade förvånad på henne. Sedan ner i väskan. Sedan upp på henne igen.

“... Okej.”

Så han tog först tag i sin pappas arm och sedan i sin mammas, och så drog han ut dem båda på det blanka flygplatsgolvet. De ställde sig båda upp och borstade av sig. Mehdy's klump i halsen sjönk nu ner till magen istället. Skulle han behöva flyga till det nya landet utan sina föräldrar?

“Väskan är fortfarande stor”, pep receptionisten. Hon rättade till sin frisyra. “Ta ut din barndomsvän också.”

Mehdy tittade ner i väskan igen. Han drog motvilligt ut sin bästa vän ur väskan och satte honom bredvid sina föräldrar. Kvinnan var fortfarande inte nöjd.

“Och din favoritmat.”

Mehdy tog ut den varma tallriken med moussaka: lammfärs-och auberginegratäng. Det var kanske inte det viktigaste han hade packat i den där väskan, men utan den kunde han redan känna hemlängtan krypa under huden på honom. Han gav den tyst till sin mamma, kände hur klumpen i magen fortplantade sig. Hela hans kropp kändes tung nu, som om den var fylld av stenar. Han tittade tillbaka på kvinnan, som inte verkade känna det minsta sympati för honom.

“Och de platser du älskar att gå till.”

Hans händer sträckte ner i väskan och skopade upp stranden som låg bredvid hans hus; han hade alltid känt sig trygg där. Nu droppade sanden och saltvattnet igenom hans fingrar och ner på golvet som om det inte var någonting. Väskans storlek hade blivit betydligt mindre nu. Alldeles för liten enligt honom. Han tog tag om den sjuarmade ljusstaken som låg i ett hörn och höll den hårt intill sig.

“Får jag behålla min religion åtminstone?”

Kvinnan granskade menoran med en skeptisk min. “Du kan behålla den, delvis, men det är nog bäst om du håller den diskret.”

Mehdy suckade. Han bröt av en av ljusstakens armar och lade tillbaka den i väskan. Den större delen placerade han försiktigt i sin väns famn, bland det andra.

“Något mer?” frågade han utmattat.

“Ditt språk.”

Längst ner i väskan låg en liten hög av ord och bokstäver. Han kupade sina händer runt högen och hävde till slut ut även dem på flygplatsgolvet. Nu var väskan inte stor alls längre. Inte tung; en såg ut som vilken annan väska som helst. Utan någon ansträngning alls lyfte han upp den och drog igen dragkedjan.

“Jättebra! Kan du lägga ditt bagage på vägen, tack?” log kvinnan nöjt och rättade till sin frisyra.

Och Mehdy lade väskan på rullbandet. Kvinnans dator pep uppmuntrande. Hon klistrade fast en grön lapp vid handtaget och väskan rullade iväg och in i en lucka där den försvann ur hans sikte. Kvinnan knappade in någonting mer på sin dator.

“Här är ditt pass. Hejdå! Ha en trevlig resa!”

Mehdy tog emot passet med kalla fingrar. Han inspekterade det lilla häftet och tänkte att det är konstigt hur en bunt med papper kan ha så mycket makt över någon. Sedan lämnade han disken och klev ut i vimlet av människor igen.

Men innan han försvann vidare in i flygplatsen vände han sig om och tog in sceneriet. Mellan vimlet och oljudet såg han solen rinna in som saltvatten genom de gigantiska glasväggarna. Det reflekterades i flygplatsgolvet och studsade iväg som solkatter över hela salen. Han tittade ut över den somriga flygplatsen utanför. På allt han var på väg att lämna bakom sig. Hans hemland. De underbara sakerna i det.

Han log mot det och vinkade en sista gång innan han vände sig om och blev en del av folkmassan igen. Lämnade hela sitt liv på det där blanka golvet. Vem vet hur det kommer se ut när han kommer tillbaka hit. Vem vet när han kommer tillbaka

Eller om.

Nytt land. Nya möjligheter.